

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/50/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120397735
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6120397735.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka (sudca spravodajca) a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v spore žalobkyne Mgr. Marty Oláhovej, narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom 29. augusta 1609/14, 974 01 Banská Bystrica, právne zastúpenej Advokátska kancelária Krnáč s. r. o., so sídlom Námestie slobody 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 232 293, proti žalovanému A. B., narodenému XX. XX. XXXX, bytom B. XX/XX, XXX XX B. B., právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Ingrida Linkešová, s. r. o., so sídlom Kovačická ulica 15075/4, 974 04 Banská Bystrica, IČO: 52 521 737, o zaplatenie 3.955,44 Eur a vzájomnej žalobe o zaplatenie 12.483,88 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13C/17/2021 z 22. septembra 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e:

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3.955,44 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, vzájomnú žalobu žalovaného voči žalobkyňi zamietol a žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s povinnosťou ich zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia o ich výške.

2. Súd prvej inštancie mal uzavretie nájomnej zmluvy zo dňa 30. 11. 2019 medzi žalobkyňou ako prenajímateľkou a žalovaným ako nájomcom bytu č. X vo vchode č. XX na ul. XX. C. D. B. B. preukázané výpismi z účtu žalobkyne za obdobie novembra 2017 až decembra 2019, právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18C/52/2020 zo dňa 06. 09. 2021 i zápisnicou o pojednávaní z toho istého dňa, ďalej výpisom z účtu žalobkyne, podľa ktorého jej žalovaný uhradil dňa 19. 12. 2019 sumu 400,- Eur označiac túto slovom „nájomné“ a tiež z vyjadrení samotného žalovaného či už v rámci trestného konania vedeného na OR PZ Banská Bystrica pod č. ORP-303/1-VYS-BB-2020 alebo v rámci jeho písomnej reakcie na vydaný platobný rozkaz. Nájomný vzťah medzi sporovými stranami teda existoval a výška nájmu bola v sume 369,43 Eur mesačne (zodpovedajúcej výške mesačnej splátky hypotekárneho úveru, ktorý si na kúpu bytu žalobkyňa zobrala) plus úhrada za služby spojené s užívaním bytu v sume 125,- Eur mesačne. Nájomný vzťah bol ukončený písomnou výpoveďou žalobkyne, ktorá bola žalovanému doručená dňa 28. 05. 2020 a tak po uplynutí 3-mesačnej výpovednej doby nájom skončil dňom 31. 08. 2020. Ak potom žalovaný nepreukázal, že za žalované obdobie januára až augusta 2020 uhradil žalobkyňi nájomné a úhrady za služby, citujúc § 685 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) súd prvej inštancie žalobe žalobkyne o zaplatenie sumy 3.955,44 Eur vyhovel.

Skonštatoval tiež, že existencia iného právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným ohľadne tohto bytu preukázaná nebola.

3. Zamietnutie vzájomnej žaloby žalovaného odôvodnil súd prvej inštancie tým, že pokiaľ sa žalovaný domáhal od žalobkyne zaplatenia sumy 12.483,88 Eur pozostávajúcej zo sumy 9.430,- Eur ako platieb v súvislosti so splátkami hypotekárneho úveru v období novembra 2017 až decembra 2019 a sumy 3.053,88 Eur zaplatenej správcovskej spoločnosti Bythos, s.r.o. v období od 28. 07. 2017 do 04. 10. 2019, nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia sa žalobkyne na úkor žalovaného podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ. Platby žalovaného žalobkyňi totiž neboli splátkami hypotekárneho úveru, ale išlo o platby za nájom bytu, ktorý žalobkyňa prenechala žalovanému najskôr na základe ústne a neskôr písomne uzavretej nájomnej zmluvy. Okrem toho, žalovaný musel od začiatku vedieť, že platby poskytuje (podľa svojho tvrdenia) bez právneho dôvodu a teda okrem dvoch platieb zo dňa 14. 11. 2019 a 19. 12. 2019, bol takýto nárok premlčaný podľa § 107 ods. 1 OZ vzhľadom na jeho uplatnenie na súde dňa 25. 10. 2021, t. j. po uplynutí 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby. Rovnako boli premlčanými aj platby zaplatené spoločnosti Bythos, s.r.o., ohľadne ktorých už pri prvej platbe zo dňa 28. 08. 2017 si žalovaný musel byť vedomý, že na strane žalobkyne vzniká bezdôvodné obohatenie. Žalovaný tiež v byte určité obdobie aj býval, teda spotrebovával služby, uhradené platby bližšie ale nešpecifikoval, pričom prvoinštančný súd mal za to, že ide o zálohové platby spojené s užívaním bytu a nebolo preukázané, či v súvislosti s ročnými vyúčtovaniami vznikol nedoplatok alebo preplatok na pláťbách za byt.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vzhľadom na plný úspech žalobkyne jej priznal voči neúspešnému žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie zdôvodnil citáciou odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP argumentujúc v podstate tým, že vykonané dokazovanie nepreukázalo uzavretie nájomnej zmluvy medzi ním a žalobkyňou s náležitosťami určenými v § 686 ods. 1 OZ (keď nebolo preukázané kedy mala byť nájomná zmluva uzavretá a kedy mu bol predmet nájmu odovzdaný, platba zo dňa 19. 12. 2019 vo výške 400,- Eur s označením „nájomné“ nemohla predstavovať platbu nájomného 369,43 Eur, nebolo zrejmé za aké obdobie nájmu mala byť táto platba, absencia dojednania úhrad za služby spojené s užívaním bytu v sume 125,- Eur mesačne, doba nájmu, splatnosť nájomného). Na preukázanie neexistencie nájomného vzťahu navrhol vyžiadať od príslušného daňového úradu daňové priznania žalobkyne za roky 2017 až 2019, čím sa súd prvej inštancie nezaoberal a nezaoberal sa ani nájomnou zmluvou, ktorou žalobkyňa prenajala byt pánovi B. od mája do novembra roku 2019. Od začiatku konania totiž uvádzal, že medzi ním a žalobkyňou existovala dohoda napĺňajúca znaky zmluvy o výpožičke, na základe ktorej hradil hypotekárny úver, ktorým bol byt zaťažený od 08. 11. 2017, pričom žalobkyňa začala hradiť úverové splátky až v januári 2020. Žalovaný nesúhlasil ani so záverom prvoinštančného súdu o nespornosti toho, že pokiaľ žalobkyňa financovala nadobudnutie bytu z úveru poskytnutého Primabankou dňa 20. 10. 2017 a následne mu umožnila v ňom bývať, tvorilo nájomné za užívanie bytu práve výšku úverovej splátky. Podľa žalovaného z dokazovania vyplynulo uzavretie dohody, že bude za žalobkyňu dočasne hradiť úverové splátky ako aj súvisiace náklady a keď mu to finančná situácia dovolí, prevedie sa vlastníctvo bytu na neho. Až potom z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 31. 03. 2021 v konaní sp. zn. 18C/52/2020 sa dozvedel, že žalobkyňa popiera dohody napĺňajúce znaky zmluvy o výpožičke a preto podľa neho došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na jej strane (a to úmyselného, pri ktorom je premlčacia doba 10 rokov). Existencia záväzkovoprávneho vzťahu medzi ním a žalobkyňou vyplynula aj z uznesenia Okresnej prokuratúry Banská Bystrica zo dňa 30. 12. 2020 a aj sama žalobkyňa listinnými dôkazmi preukázala, že jej uhradil splátky úveru zo svojich vkladov v banke v období od novembra 2017 do decembra 2019, pričom ho uviedla do omylu, o čom sa dozvedel až 31. 03. 2021. Preto nie je správny záver súdu prvej inštancie, že na strane žalobkyne nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Vo vzťahu k pláťbám spoločnosti Bythos, s.r.o. žalovaný uviedol, že riadne preukázal vykonané úhrady a žalobkyňa nepreukázala, že by tieto úhrady vykonala sama a teda podľa § 454 OZ plnil za žalobkyňu čo mala plniť sama, lebo iba ona bola povinná vo vzťahu k správcovi bytového domu a nie on, pričom aj tu išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ ide o prvoinštančným súdom spomínané ročné vyúčtovanie, vo vyjadrení zo dňa 25. 10. 2021 navrhol vyžiadať od menovanej spoločnosti prehľad zaplatených preddavkov, ale súd prvej inštancie sa s týmto návrhom nevysporiadal. Napokon žalovaný namietal, že prvoinštančný súd porušil zásadu rovného postavenia sporových strán, keď na rozdiel od žalobkyne jeho neupozornil na svoje

pochybnosti o tom, ako boli spracované ročné vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu a s akými výsledkami.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa nej rozhodnutie prvoinštančného súdu netrpí žiadnymi vadami a je vecne správne. Poukázala na to, že existenciu nájomného vzťahu so žalovaným preukázala zápisnicou z jeho výsluchu v trestnom konaní, rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 18C/52/2020 o vypratanie predmetného bytu a aj výpisom z účtu ohľadne platby žalovaného zo dňa 19. 12. 2019 označenej ako „nájomné“. Žalovaný počas konania menil svoju argumentáciu, vo svojich vyjadreniach bol nekonzistentný, a to aj v rámci odvolania v súvislosti so svojimi tvrdeniami o jej bezdôvodnom obohatení sa. Podľa žalobkyne nemá žalovaným uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia právny základ a navyše je aj premlčaný vzhľadom na uplynutie 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby.

7. V následných písomných vyjadreniach sporové strany iba zopakovali už prv prednesenú odvolaciu argumentáciu.

8. Na základe odvolania žalovaného krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil vzhľadom na vecnú správnosť všetkých jeho výrokov.

9. Odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalovaného ako nedôvodné, pretože aj keď možno súdu prvej inštancie vytknúť niektoré nedostatky (nezdôvodnenie nevykonania niektorých dôkazov, čiastočne nesprávne skutkové zistenia i právne závery), tieto nemali vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku tak pokiaľ ide o výrok o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyňi sumu 3.955,44 Eur, ako aj o výrok o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaného (a takisto pokiaľ ide o výrok o trovách konania).

10. V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala zaplata nájomného a úhrad spojených s užívaním bytu za obdobie mesiacov január až august 2020. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal preukázané uzavretie nájomnej zmluvy zo dňa 30. 11. 2019 medzi žalobkyňou ako prenajímateľkou a žalovaným ako nájomcom a na tom základe žalobe žalobkyne s poukazom na § 685 ods. 1 OZ vyhovel. Odvolací súd považuje tieto zistenia a právne závery prvoinštančného súdu za správne, lebo zodpovedajú vykonaným dôkazom a príslušnej právnej úprave.

11. Ak totiž žalovaný v odvolaní namietal, že uzavretie nájomnej zmluvy medzi ním a žalobkyňou preukázané nebolo (resp. nebolo preukázané, aké boli jej náležitosti), odvolací súd poukazuje na 26. bod odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie správne poukázal na dôkazy, z ktorých vyhodnotenia vyplynulo uzavretie nájomnej zmluvy, aj keď jej písomné vyhotovenie predložené nebolo. Odvolací súd zdôrazňuje, že to bol sám žalovaný, ktorý sa (v súvislosti s trestným stíhaním iniciovaným žalobkyňou kvôli neoprávnenému užívaniu bytu) vyjadril v rámci trestného konania (viď jeho vyjadrenie zo dňa 05. 06. 2020 na č. I. 37 a nasl. spisu adresované OO PZ Banská Bystrica, resp. uznesenie zo dňa 24. 11. 2020 o zastavení trestného stíhania na č. I. 70 a nasl. spisu), že byt užíval oprávnene, a to na základe nájomnej zmluvy zo dňa 30. 11. 2019 uzavretej so žalobkyňou, v ktorej bola výška nájomného určená na sumu 369,43 Eur zodpovedajúcu výške splátky hypotekárneho úveru, ktorý si na jeho kúpu zobrala žalobkyňa v čase, kedy spolu so žalovaným žili v partnerskom vzťahu. Na tomto mieste odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalobkyňa so žalovaným boli v partnerskom vzťahu od roku 2013, žili istý čas aj v spoločnej domácnosti a niekedy koncom roka 2019 sa rozišli. Z vyjadrení oboch strán sporu vyplynulo, že pôvodne išlo o rodičovský byt žalovaného, ktorý bol jeho spoluvlastníkom v jednej polovici a na jeho vysporiadanie s bratom ako vlastníkom druhej polovice si mienil zobrať úver, no nakoľko podmienky v tom čase nespĺňal, úver si vzala žalobkyňa, ktorá potom byt od žalovaného a jeho brata odkúpila kúpnu zmluvou zo dňa 30. 11. 2017 (č. I. 39 a nasl. spisu), pričom sa so žalovaným dohodli, že on bude hypotekárny úver aj splácať a platiť mesačné náklady súvisiace s užívaním bytu vo výške 125,- Eur mesačne. Uzavretie nájomnej zmluvy bolo okrem toho skonštatované aj v právoplatnom rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18C/52/2020 zo dňa 06. 09. 2021, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyne o vypratanie predmetného bytu, v rámci ktorého konania sa opätovne sám žalovaný na pojednávaní dňa 06. 09. 2021 vyjadril, že bol nájomcom bytu. Napokon aj právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní dňa 18. 11. 2021 potvrdila uzavretie

nájomnej zmluvy zo dňa 30. 11. 2019 a nepriamym dôkazom existencie nájomného vzťahu je aj platba žalovaného zo dňa 19. 12. 2019 (výpis z účtu na č. I. 24pv spisu), ktorou žalovaný uhradil žalobkyni čiastku 400,- Eur označiac túto ako „nájomné“.

12. Aj podľa odvolacieho súdu teda z vykonaného dokazovania vyplynulo, že počas žalovaného obdobia existoval nájomný vzťah podľa § 685 a nasl. OZ medzi žalobkyňou ako vlastníčkou bytu a žalovaným ako jeho nájomcom, tento bol založený nájomnou zmluvou zo dňa 30. 11. 2019, nájomné bolo dohodnuté na sumu 369,43 Eur mesačne a úhrada za služby spojené s užívaním bytu predstavovala sumu 125,- Eur mesačne, ktorú výšku žalovaný relevantne nespochybnil.

13. Odvolací súd ďalej uvádza, že do bytu mal žalovaný prístup najneskôr začiatkom roku 2020, kedy podľa svojho vyjadrenia na pojednávaní dňa 06. 09. 2021 v konaní sp. zn. 18C/52/2020 dal na byte vymeniť zámky. Z toho je evidentné, že byt mu bol odovzdaný už skôr a preto nebola dôvodnou jeho odvolacia výhrada smerujúca k tomu, že nebolo preukázané, kedy mu mal byť predmet nájmu odovzdaný. Pokiaľ ide o platbu 400,- Eur zo dňa 19. 12. 2019 a námietku žalovaného, že táto nemohla predstavovať platbu nájomného, ak toto malo byť dojednané vo výške 369,43 Eur mesačne, odvolací súd poukazuje na vyjadrenie žalovaného na pojednávaní dňa 18. 11. 2021, ktorý vysvetlil, že v súvislosti s kúpou predmetného bytu v novembri 2017 sa dohodli so žalobkyňou, že bude platiť úverové splátky a ak by nemohol včas zaplatiť, aby na účte boli akoby navyše peniaze, aby sa žalobkyňa nebála, že splátka nebude uhradená. Podľa odvolacieho súdu išlo teda v prípade platby 400,- Eur o platbu dojednaného nájomného vo výške 369,43 Eur nielen vzhľadom na popis platby samotným žalovaným (ktorý ju sám označil ako „nájomné“), ale aj vzhľadom na jeho vyjadrenie, že už prv posielal žalobkyni vyššiu sumu než bola výška mesačnej splátky hypotekárneho úveru (od ktorej bola výška mesačného nájomného odvodená), čo v konečnom dôsledku potvrdzujú aj výpisy z účtu žalobkyne za obdobie novembra 2017 až decembra 2019, podľa ktorých žalovaný posielal žalobkyni na účet každý mesiac 400,- Eur (okrem novembra 2017 kedy jej poslal až 800,- Eur). Vo vzťahu k dobe nájmu odvolací súd uvádza, že pre rozhodnutie v spore táto otázka podstatnou nebola, keďže nejde o obligatórnu náležitosť nájomnej zmluvy týkajúcej sa bytu podľa § 686 ods. 1 OZ, súčasne podľa § 686 ods. 2 OZ platí, že ak doba nájmu nebola dohodnutá, predpokladá sa, že nájomná zmluva sa uzavrela na dobu neurčitú, predovšetkým ale predmetom sporu bolo zaplatenie nájomného a služieb spojených s bytom za obdobie prvých 8 mesiacov roku 2020 a žalovaný ničím nepreukázal, že by nájomný vzťah zanikol skôr než dňom 01. 09. 2020, kedy uplynula 3-mesačná výpovedná lehota výpovede, ktorú dala žalobkyňa žalovanému listom zo dňa 25. 05. 2020 (č. I. 30 spisu). Splatnosť nájomného je pritom takisto iba fakultatívnou náležitosťou nájomnej zmluvy a v prípade jej absencie v nájomnej zmluve ust. § 671 ods. 2 OZ určuje, že pri prenájme bytu je nájomné splatné mesačne pozadu, kedy sú podľa § 696 ods. 2 OZ súčasne splatné aj úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu. Neopodstatnene žalovaný napokon namietal aj skutočnosť nepreukázania mesačných úhrad vo výške 125,- Eur za služby spojené s užívaním bytu, lebo z hľadiska ust. § 151 ods. 2 CSP účinne nepoprel žalobné tvrdenie žalobkyne, že mesačná úhrada za byt predstavovala práve 125,- Eur. Bol totiž na žalovanom, aby uviedol a následne preukázal, že išlo o inú (nižšiu) sumu, ktorú podľa svojho vlastného tvrdenia uhradil od júla roku 2017 priamo správcovskej spoločnosti Bythos, s.r.o., ako to vyplýva napr. z jeho písomného podania zo dňa 25. 10. 2021.

14. Pokiaľ ide o nevyžiadanie odpovede príslušného daňového úradu, odvolací súd už uviedol, že súd prvej inštancie nevykonanie tohto dôkazu navrhovaného žalovaným nezdôvodnil. Odvolací súd konštatuje, že síce súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, avšak nejde o pochybenie, ktoré by mohlo viesť k zrušeniu, či zmene napadnutého rozsudku. Vykonanie tohto dôkazu bolo totiž podľa odvolacieho súdu nadbytočným, lebo ani prípadná odpoveď daňového úradu o tom, že žalobkyňa si v rokoch 2017 až 2019 nesplnila registračnú povinnosť podľa § 49a ods. 2 zákona o dani z príjmov, by nič nemenila na závere o uzavretí nájomnej zmluvy zo dňa 30. 11. 2019. Týmto dôkazom by sa preukázalo jedine nesplnenie uvedenej povinnosti žalobkyňou, čo však pre rozhodnutie v spore nemalo právny význam. Takisto bez právneho významu vo vzťahu k nároku žalobkyne uplatneného za obdobie januára až augusta 2020 bolo uzavretie nájomnej zmluvy s D. B. zo dňa 01. 05. 2019, lebo tento nájomný vzťah podľa dohody o jeho ukončení (č. I. 112 spisu) trval len do 14. 11. 2019, t. j. netýka sa žalovaného obdobia nájmu bytu založeného až nájomnou zmluvou zo dňa 30. 11. 2019.

15. Súd prvej inštancie za uvedeného stavu potom dospel k správne mu záveru o dôvodnosti žalobkyňou podanej žaloby, keďže žalovaný nepreukázal, že by uhradil žalobkyni nájomné a úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu za obdobie januára až augusta 2020 v celkovej výške 3.955,44 Eur (nájomné

369,44 Eur + úhrady 125,- Eur za 8 mesiacov). Napadnutý rozsudok bol preto v tomto výroku vecne správnym.

16. Vo vzťahu k vzájomnej žalobe žalovaného odvolací súd uvádza, že tak z tvrdení žalobkyne, ako aj z tvrdení žalovaného vyplynulo, že sa v súvislosti s vysporiadaním predmetného bytu a jeho kúpou v roku 2017 dohodli na tom, že žalovaný bude platiť splátky hypotekárneho úveru, ktorý si na jeho kúpu žalobkyňa zobrala, keďže išlo o byt patriaci pôvodne jeho rodičom a takýmto spôsobom mienil žalovaný byt vysporiadať vo vzťahu k svojmu bratovi ako jeho druhému podielovému spoluvlastníkovi. Došlo tu teda koncom roku 2017 nepochybne k dohode žalobkyne a žalovaného o úhrade splátok hypotekárneho úveru žalovaným a existenciu tejto dohody potvrdzujú aj predložené výpisy z účtu žalobkyne za obdobie novembra 2017 až decembra 2019, podľa ktorých žalovaný posielal žalobkyni na príslušný účet každý mesiac sumu 400,- Eur (okrem novembra 2017 kedy jej poslal 800,- Eur), ohľadne čoho už odvolací súd uviedol vysvetlenie žalovaného z pojednávania dňa 18. 11. 2021, že zasielal žalobkyni aj peniaze navyše, aby tak bol dostatok prostriedkov na úhradu hypotekárnej splátky. Odhliadnuc preto od toho, či z hľadiska právneho posúdenia išlo v prípade tejto dohody o zmluvu o výpožičke bytu (ako to prezentoval žalovaný), resp. či už vtedy išlo o nájomný vzťah (ako to uzavrel prvoinštančný súd), jednoznačne táto dohoda vo vzťahu k posúdeniu nároku ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia predstavovala právny titul, na základe ktorého žalovaný posielal žalobkyni predmetné finančné prostriedky za účelom úhrady mesačných hypotekárnych splátok. Pokiaľ teda žalovaný poukázal takýmto spôsobom žalobkyni celkovo sumu 9.430,- Eur v období od novembra 2017 do decembra 2019, toto plnenie jej poskytol na základe vzájomnej dohody o platení splátok hypotekárneho úveru a preto toto plnenie nezískala žalobkyňa bez právneho dôvodu, práve naopak, žalovaný jej plnil na základe existujúceho právneho titulu, a to predmetnej dohody. Na strane žalobkyne teda nedošlo k vzniku bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, ktoré by bola povinná žalovanému vydať, lebo plnenie získala na základe existujúceho právneho dôvodu. Vzhľadom na uvedené bolo nadbytočným zaoberať sa premlčaním tohto nároku, hoci možno dať za pravdu prvoinštančnému súdu, že ak by teoreticky došlo k bezdôvodnému obohateniu, bol by nárok žalovaného (okrem dvoch platieb zo dňa 14. 11. 2019 a 19. 12. 2019) premlčaný vzhľadom na uplynutie 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ, lebo tento nárok bol na súde uplatnený žalovaným dňa 25. 10. 2021 (vo vzťahu k čomu je bez významu argumentácia žalovaného objektívnou premlčacou dobou a tým, že zo strany žalobkyne malo ísť o úmyselné bezdôvodné obohatenie). Súd prvej inštancie tak správne zamietol vzájomnú žalobu žalovaného v tejto časti, lebo správne uzavrel, že predmetné platby žalovaného nebolo možné vyhodnotiť ako bezdôvodné obohatenie sa žalobkyne.

17. Takisto správnym bol aj záver súdu prvej inštancie, že na strane žalobkyne nedošlo k bezdôvodnému obohateniu sa v súvislosti s platbami, ktoré žalovaný uhradil spoločnosti Bythos, s.r.o. ako správcovi bytu. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že platbu zo dňa 28. 08. 2017 uhradil žalovaný v dobe, kedy žalobkyňa ešte ani nebola vlastníčkou bytu a teda nešlo tu vôbec o plnenie namiesto žalobkyne z hľadiska ust. § 454 OZ. Súčasne žalovaný zvyšné platby za byt uhradil na základe dohody so žalobkyňou z konca roku 2017, kedy sa dohodli nielen na tom, že žalovaný bude platiť splátky hypotekárneho úveru, ale bude platiť aj všetky výdavky s bytom súvisiace, ako existencia takejto dohody vyplynula z tvrdení žalobkyne v žalobe a vyjadrenia žalovaného v rámci trestného konania (viď jeho výpoveď v rámci uznesenia o zastavení trestného stíhania zo dňa 24. 11. 2020 na č. I. 71 spisu). Preto ani tu nešlo o plnenie bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 1 a 2 OZ, resp. plnenie za iného podľa § 454 OZ, keďže pre použitie tejto skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia je rozhodujúce, že musí ísť o plnenie, ktoré mal iný subjekt plniť sám na základe svojej povinnosti, ale súčasne je nevyhnutné, aby ten, kto plnil za iného, nemal sám povinnosť plniť. V prejednávanej veci síce bola povinná uhrádzať platby za byt jeho správcovi žalobkyňa ako vlastníčka bytu, ale na druhej strane aj sám žalovaný mal takúto povinnosť, lebo mu vyplývala z už spomínanej dohody so žalobkyňou. Inými slovami, žalobkyňa sa z hľadiska ust. § 454 OZ bezdôvodne neobohatila na úkor žalovaného, pretože tento sám mal povinnosť plniť platby za byt správcovi, a to na základe dohody so žalobkyňou. Žalovaný preto neopodstatnene namietal, že iba žalobkyňa mala povinnosť plniť vo vzťahu k správcovi bytu. Z týchto dôvodov bolo nadbytočným žiadať od spoločnosti Bythos, s.r.o. prehľad zaplatených platieb, lebo takýto dôkaz by nemohol na uvedených záveroch nič zmeniť, t. j. dôkaz nemal žiadnu právnu relevanciu pre rozhodnutie tohto sporu. V tejto súvislosti boli nadbytočnými takisto konštatovania prvoinštančného súdu ohľadne ročných vyúčtovaní a ich spracovania, z ktorého dôvodu preto bola bez právnej relevancie aj odvolacia námietka žalovaného o porušení jeho práv z hľadiska rovného postavenia sporových strán. Súd prvej inštancie teda opodstatnene zamietol vzájomnú žalobu žalovaného aj ohľadne sumy 3.053,88 Eur.

18. Vzhľadom na uvedené bol rozsudok súdu prvej inštancie vecne správnym a preto ho odvolací súd potvrdil, a to vrátane závislého výroku o trovách konania, kde súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, ohľadne ktorého žalovaný v odvolaní neuviedol žiadnu konkrétnu odvolaciu argumentáciu.

19. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalobkyňa a preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.